

தாங்கக கொழுக்க குஞ்சு

லபான். ரிசனாராசன்

தங்கக் கோழிக் குஞ்சு!

பொன். செளரிராசன்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகம்

விற்பனை உரிமை :

யாறிநிலையம்

184.பிராடவே.சிசய்வன்-600108

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1985
தேனக வெளியீடு

விலை : ரூ. 4-00

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. கட்டுரை மணிகள்
2. கள்ளி மலர்
3. தாயகம்
4. கதை மலர்கள்
5. பண்டித பரமேசுவர சாஸ்திரி உயில்
(மொழி பெயர்ப்பு)
6. அன்னமய்யா - ஓர் அறிமுகம்
7. பரிசு
8. நம்மாழ்வார்
9. சித்திரச் சிலம்பு
10. மழலை மலர்கள்

அச்சிட்டோர் :
மாருதி பிரஸ்,
173, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
சென்னை-600 014.

டாக்டர் ஓளவை நடராசன்

அரசு செயலர்,

தமிழ் வளர்ச்சி, பண்பாட்டுத்துறை,

தமிழ்நாடு அரசு.

முன்னுரை

திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகத்துத் தலைமைப் பேராசிரியராகத் திகழும் அறிஞர் செளரிராசன் என்னொடு பயின்ற இனிய நண்பர். கலைப் புலமையும் செந்தமிழ் வளமையும் என்றும் மாறா மனநிலைமையும் தமிழ்த் தலைமையை அவருக்கு வழங்கியுள்ளன. பொருந்து கல்வியும் பொற்புறு நலன்களும் ஒருங்கிணையும் பெற்றி அறிஞர்களுள் தமிழ்ச் சான்றோர்க்குப் பெரிதும் இயைந்து வருவது அழகுக்கு அழகாகும். எவ்வண்ணம் ஒரு பேராசிரியர் திகழ வேண்டுமென்ற இலக்கண வரம்பிடுவோமானால் அவ்வண்ணம் மிளிர்வதே இவர் வண்ணம் என்று யான் மகிழ்ந்து பாராட்டுவதுண்டு.

இளம் பருவத்து ஆடவரும் மகளிரும் பள்ளிப் பருவத்திலேயே கலைத்தெளிவும் அறவுணர்வும் பெறுதற் குரிய வகையில் சிறுவர்க்குரிய செந்தமிழிலக்கியங்கள் பலவாகத் தோன்றுதல் வேண்டும். இவ்வாறு தோன்றும் சிறுவர் இலக்கியங்களை இந்நாளைய பிள்ளைத்தமிழ் என்று குறிப்பதும் பொருத்தமாகும். சிறுவரைப்பற்றி எழுதுவதையே சிறுவர் இலக்கியம் என்று பலர் கருதுகின்றனர். சிறுவர்க்கென எழுதுவதே குழந்தையிலக்கியமாகும்.

பள்ளிப் பருவத்தில் மொழிபயிலத் தொடங்கும்போது சிறுவர்க்குரிய வகையில் அவர்தம் நினைவெல்லைக்குட்படும் சொற்களைக் கொண்டே படிமுறையமைத்து நூலெழுதல் வேண்டுமென்பது மேனாட்டாரின் பட்டறிவாகக் குறிக்கப் பிறது.

தங்கக் கோழிக்குஞ்சு என்னும் தலைப்பில் வெளிவரும் குழந்தைப் பாடல்களின் தொகுப்பாகிய இந்நூல் பதின்மூன்று பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. எளிய இனிய தமிழில் அரிய பெரிய உண்மைகளைப் பாடி மகிழும் பாட்டுச் சந்தத் தோடு கூட்டி வரையப்பெற்ற கவிதைக் கோலங்களாகி இப் பாடல்கள் மலர்ந்துள்ளன. “முக்காற் கேட்பின் முறையறிந்துரைக்கும்” என்பதுபோல, பாடிப்பாடி மகிழும்போது பாலர் உள்ளத்தில் பதிகின்ற வகையில் இப் பாட்டுவரிகள் அமைந்துள்ளன.

“மும்மைத் தமிழில் கவிபாடி
மூவர் போற்ற வாழ்ந்திருந்த
அவ்வைக் கவிதைச் செல்வியினை—இங்கு
அறியாத் தமிழர் எவருண்டு.”

என்ற அறிமுகத் தொடுப்பு ஒளவையைப் பற்றிய பெரு மதிப்பையும் ஒளவையாரை அறிய வேண்டுமென்ற உளத் தவிப்பையும் சிறுவர்க்கு ஒரு சேரத் தோற்றுவிப்பதாக உள்ளது.

நெடுநாள் வாழ்வதற்கு உதவும் அருநெல்லிக்கனியைப் பெற்ற அதியமான் அக்கனியைத் தானும் உண்ணாமல் தன் மனைவிக்கும் மகனுக்கும் அளிக்காமல்—தன்னையும் தன் மனைவியையும் மகனையும் பெரிதாக எண்ணாமல் தன்னைக் காட்டிலும் தாயகத்தை வாழ்விக்கும் சான்றோர்களே பெரியவர்கள் என்று கருதி ஒளவைப் பிராட்டிக்கு வழங்கி மகிழ்ந்தான். இதனை,

“அதிகன் அதனை உண்ணாமல்
அன்பு மனைக்கும் தாராமல்
மதியில் மிக்க மாவீரன்—தன்
மகனும் வாழ நினையாமல்
மும்மைத் தமிழை வாழ்விக்கும்
மூதறி வாட்டி தமிழ்ச்செல்வி
அம்மை அவ்வை அவள்வாழ—அவ்
அமுதக் கனியைத் தரநினைந்தான்”

என்ற பாடல் வரிகளில் ஆசிரியர் அழகுறப் புனைந்துள்ளார். இப் பாடல் வரிகள் குழந்தைகள் நெஞ்சில் நன்கு பதியும் பாங்குடையனவாகவும் திகழ்கின்றன.

தங்கக் கோழிக்குஞ்சு கதைப் பாடல் நம்மை நெகிழ்விக்கும் கருத்தோட்டமாக அமைகிறது.

பெருந்தமிழ்ப் புலமையோடு ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதும் ஆற்றல் வாய்ந்த நண்பர் செளரிராசன் ஓய்வு வேளையில் அவர் உள்ளத்தோய்வு சிறுவர் மாட்டும் படிந்த தன் விளைவாக இந் நூல் வெளிவருகிறது.

தமிழ் வழங்கும் பகுதிகளில் சிறார் பாடிமகிழும் வகையில் இந் நூல் அனைவர் கரத்திலும் தவழ்ந்து திகழ விழைகிறேன்.

சென்னை

ஒளவை நடராசன்

என்னுரை

1953ஆம் ஆண்டிலிருந்து55-வரை இரண்டாண்டுகள் சிக்கில், ஆதார உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியனாகப் பணிபுரியும் வாய்ப்பேற்பட்டது. அந்த நாட்களில் அங்குப் பயின்ற சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளோடு பழகிய போது உருவான பாடல்களே இவற்றுள் பல. சில திரு. வி. க. பள்ளியில் சென்னையில் நான் ஆசிரியனாக இருந்தபோது எழுதப் பெற்றன.

மேலும் ஓர் உந்துதலும் இவை எழுதக் காரணம் ஆகும். நான் ஆசிரியப் பயிற்சிபெற்ற காந்தி ஆசிரமத்தில் லியோ டால்ஸ்டாய் நூல் பல கற்கும் வாய்ப்பு பெற்றேன். அவர் குழந்தைகட்கு எழுதிய கதைகள் என் மனதைக் கவர்ந்தன. அவர் எழுதியனபோல் குழந்தைச் சமுதாயத்திற்குப் பல எழுத வேண்டும் என அன்று ஆவல் கொண்டேன்.

இன்றைய இந்தியாவில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. எதிர்கால இந்தியாவாவது வாழ வேண்டுமே என்ற கவலை அவ்வப்போது என்னுள் எழுந்து வருத்துகிறது. அந்தக் கவலை கழிய, குழந்தைகள் நல்வாழ்வுக்கு எதிர்கால மானுடத் தோற்றத்திற்கு ஏதேனும் செய்தாக வேண்டும் என்ற உணர்வும் இந்த 'மழலை மலர்' தோற்றத்திற்கு இன்னொரு காரணம் ஆகும்.

இந்த எண்ணங்களை நூல் வடிவில் ஈடேற்றியுள்ள பாரி செல்லப்பனாருக்கும், மாருதி பார்த்தியனுக்கும் என் நன்றி.

நல்ல வாழ்வும் வளர்ப்பும் இல்லாமையே இன்றைய குழந்தைகள் அறிவிலும் திறனிலும் குன்றிப் போகக் காரணமாகின்றன. குழந்தைகட்குக் கோடிக்கணக்கான நல்ல பள்ளிகள் தேவை. அவர்கள் கைகள், விரல்கள்,

விரல் நுணிகள் இவற்றுக் கெல்லாம் கலை, தொழில் பயிற்சி தரும் பள்ளிகள் தேவை. வண்ணங்களை, வடிவங்களை கண்டு மகிழ்த்தக்கவாறு உற்று நோக்கி உணர்ந்து தெளியுமாறு அவர்களுடைய கண்களுக்குப் பயிற்சிதரல் வேண்டும். இன்றைய மனிதனுக்கு உண்ணவும், உடுக்கவும் கூடத் தெரியவில்லை. இன்றைய குழந்தைகளுக்கு உயிருள்ள, உணர்வுள்ள, பகுத்தறிவுள்ள மானுடக் கல்வி கிடைப்பதில்லை; மந்தைக் கல்வியே கிடைத்து வருகிறது. இந்தப் பிச்சைக் கல்வியால் தன்னம்பிக்கை இல்லாத, முயற்சி இல்லாத, தெளிவு இல்லாத மனிதர்களே எதிர்காலத்தில் உருவாவர்.

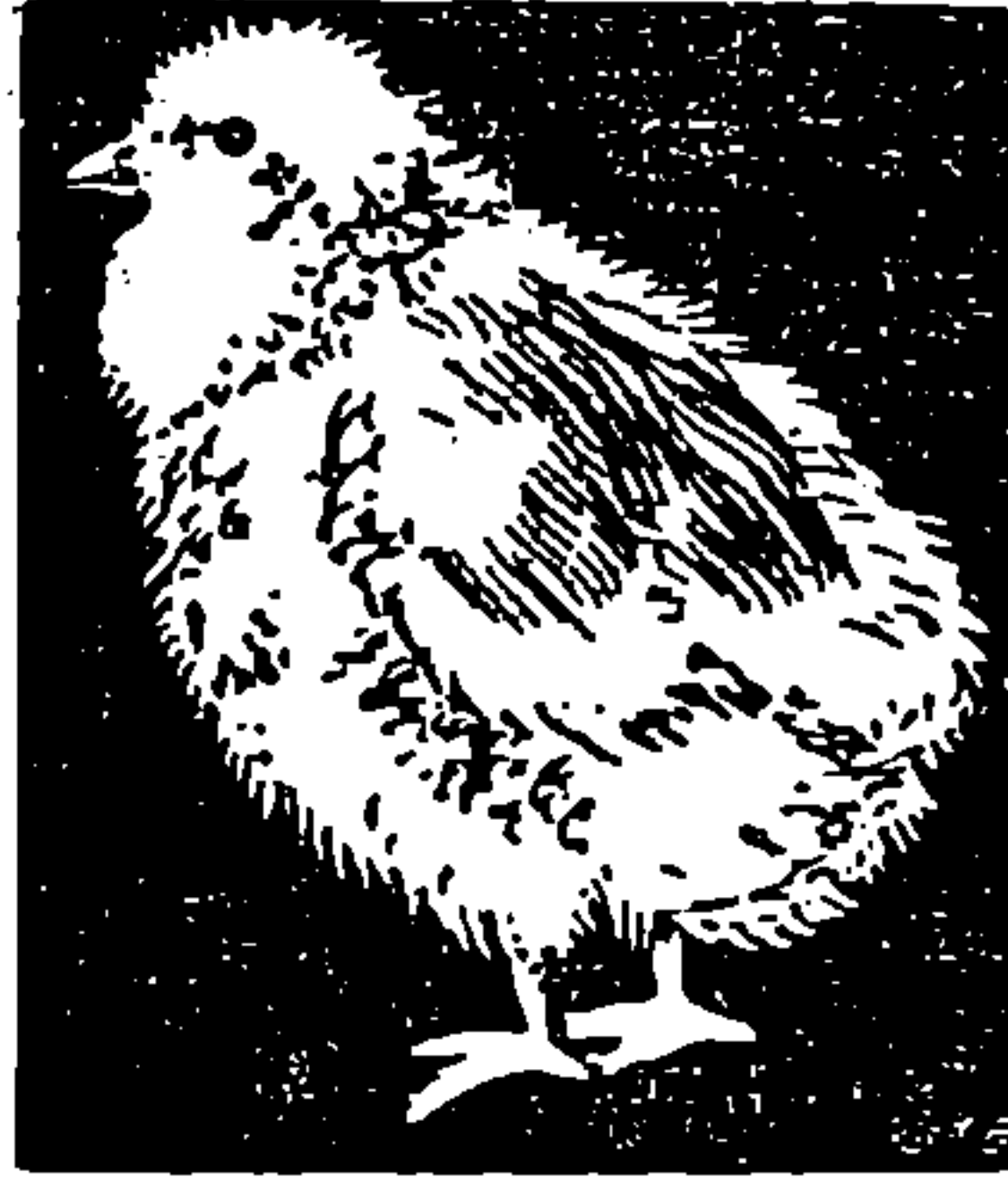
இதற்கு என்ன செய்யலாம்? எவ்வளவோ செய்தாக வேண்டுமே. இப்போது என்னால் முடிந்தது இதுதான். இந்தத் 'தங்கக் கோழிக் குஞ்சு' என்னும் குழந்தைகட்கான நூல் வெளியிடுதலே என்னால் இப்போது செய்யக் கூடியது. இந்தப் பாடல்கள், பயிலும் குழந்தைகள் உணர்வில், நட்பு, கடமை பற்றிய சில தெளிவுகளை அவர்களும் அறியாத வகையில் பதிக்கவல்லன என நம்புகிறேன்.

இந்தப் பாடல்களில் சில உருவாகிய களம் சென்னை, செனாய் நகர் திரு.வி.க. பள்ளியாகும். 1960இல் அங்கு ஆசிரியனாகப் பணியாற்றியபோது வெள்ளம் புரண்டு திரண்டோடிய கூவம் ஆற்றங்கரை அருகில் நண்பர் பட்டுக்கோட்டை முத்துச்சாமியுடன் அமர்ந்து கொண்டு பாடல் பல எழுதுவேன்; பேராசிரியர் மு.வ. அவர்களிடம் படித்துக்காட்டி ஊக்கம் பெறுவேன். அவையெல்லாம் இதனை வெளியிடும் இன்று நினைவு கூர்தல் என்கடமை.

இந்த நூலுக்கு அன்பார்ந்த முன்னுரை ஒன்று வழங்கியருளிய நண்பர் ஒளவை நடராசனார் அவர்கட்கு நன்றியுடையேன்.

பொருளடக்கம்

1. தங்கக் கோழிக் குஞ்சு 9
2. சிட்டின் வாழ்வு 15
3. கோழிக் குஞ்சும் வாத்துக் குஞ்சும் 17
4. குயில் குஞ்சும் காக்கை அம்மாவும் 20
5. சின்ன ஆசைவிடின் உலகின் சீர்மை
கண்டிடலாம் 22
6. காந்தி என்று சொன்னால்... 25
7. எளிமை ஏழ்மை அன்று 27
8. யார் பெரியார்! 28
9. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் 29
10. தருமபுத்திரரும் நாயும் 31
11. கடமையும் கடவுளும் 34
12. என்றும் வாழ்வாய் அதிகா நீ! 36
13. சுவர்க்கமும் நரகமும் 40

தங்கக் கோழிக்குஞ்சு

1. நாகூர் போகும் வழியினிலே
நம்பியாங் குப்பக் கரையருகே
கோகுல் பாபு குடிசையிலே
குடித்தனம் இருந்தது ஒரு கோழி

2. அந்தச் சிவப்புக் கோழிக்கு
அழகு மிக்க குஞ்சேழு
தந்த வெள்ளை இருகுஞ்சு
தாயின் வண்ணம் இருகுஞ்சு

3. தாரின் கருப்பு இருகுஞ்சு
தங்க வண்ணம் ஒருகுஞ்சு
சேரி யெல்லாம் புகழ்ந்திடவே
சிறப்பு கொண்டதாம் பெரன்குஞ்சு

4. ஏழு குஞ்சும் அம்மாவுடன்
எங்கும் மேயப் போயிடுமாம்
சூழ்ந்து 'கெக்கெக்' தாயழைக்க
சுற்றி மேயும் அறுகுஞ்சு
5. தங்க வண்ணக் குஞ்சமட்டும்
தருக்கித் தனித்து மேய்ந்திடுமாம்
அங்கும் இங்கும் அலைந்திடுமாம்
அம்மா பேச்சைக் கேட்காதாம்
6. முருங்க மரத்தில் நாளுமிதை
முனைந்து பார்த்த ஒருகாக்கை
கருத்தில் வஞ்சம் கொண்டொருநாள்
'காகா' என்றே வந்ததுவே
7. "தங்க வண்ணப் பொன்குஞ்சே!
தம்பித் தோப்பு அறிவாயோ!
ஒங்க அம்மா சோம்பேறி
ஒடி வருவாய் என்கூட
8. "இட்டலி தோசை தின்றிடலாம்
இனிப்புப் பண்டம் தின்றிடலாம்
பட்டாணி கடலை அங்குண்டு
பார்த்துப் பொறுக்கித் தின்றிடலாம்"

9. என்ற வஞ்சக் காக்கையினை
ஏய்க்கும் வஞ்சக் காக்கையினை
'நண்பன்' என்று பொன்குஞ்சு
நம்பி நடையைக் கட்டியதே
10. தம்பித் தோப்பு வந்ததுமே
தனியே குஞ்சைக் கண்டதுமே
எம்பிப் பாய்ந்து கருங்காக்கை
எடுத்துத் தின்னப் போனதுவே
11. "அம்மா! அம்மா" எனக்குஞ்சு
அங்கும் இங்கும் ஓடியதே
"சும்மா சும்மா கத்தாதே
சுட்டிக் குஞ்சே" எனக் காக்கை
12. கிட்ட கிட்ட வந்ததுவே
கீழும் மேலும் பறந்ததுவே
தப்பித் தப்பிப் பொன்குஞ்சும்
தாவித் தாவி ஓடியதே
13. அந்தக் கொடிய கருங்காக்கை
அலகால் கொத்த முடியாமல்
பொந்து ஒன்றில் புதர் அருகே
புகுந்து கொண்டது பொன்குஞ்சு

14. 'வரட்டும் வெளியே, வந்தவுடன்
வாயில் போட்டுக் கொள்வே'னென
திருட்டுக் காக்கை சொல்லியதே
தீங்கு எண்ணி இருந்ததுவே
15. மாலைப் பொழுது வந்ததுவே
மாடுகள் வீடு வந்தனவே
சோலை மேய்ந்த ஆடுகளும்
சுருசுருப் போடு வந்தனவே
16. குப்பை மேய்ந்த கோழியுடன்
கோழிக் குஞ்சும் வந்தனவே
கோகுல் பாபு குடிசையிலே
கோழியும் குஞ்சை எண்ணியதே
17. 'தன்னைப் போன்ற குஞ்சிருக்கு
தந்த வெள்ளைக் குஞ்சிருக்கு
தாரின் கருப்புக் குஞ்சிருக்கு
தங்கக் குஞ்சு எங்கேடா!
18. மங்கும் மாலைப் பொழுதினிலே
மயங்கும் மாலைப் பொழுதினிலே
தங்கக் குஞ்சைக் காணாமே
தவித்துத் திரிந்தது தாய்க்கோழி

19. சுங்கச் சாவடி சென்றதுவே
 சுப்பன் சத்திரம் சென்றதுவே
 எங்கும் கெக்கெக் கெக்கென்று
 ஏங்கித் தேடித் திரிந்ததுவே
20. தம்பித் தோப்பு அருகினிலே
 தாயும் தேடி வருகையிலே
 தங்கக் குஞ்சு தெரிந்துகொண்டு
 தானும் கத்தத் துவங்கியதே
21. “அம்மா அம்மா என்னம்மா
 அகப்பட் டேன் நான் இங்கம்மா
 பொந்தின் உள்ளே புதர் அருகே
 புகுந்து தவிக்கிறேன் என்னம்மா”
22. குஞ்சுக் குரலைக் கேட்டவுடன்
 கோழியும் தாவிப் பறந்தோடி
 பஞ்சு போன்ற சிறகாலே
 பக்கம் சென்று அணைத்ததுவே
23. தங்கக் குஞ்சை மகிழ்வோடு
 தாங்கிக் கொண்டு சிறகினிலே
 ‘எங்கும் எங்கும் தேடினண்டி!
 எனது கண்ணை! பொன்குஞ்சே!’

24. என்றே அழைத்து வந்ததுவே

இருண்ட காக்கை எதிர்த்ததுவே

சென்று சென்று அலகாலே

சீறிக் காக்கையைக் குத்தியதே

25. அய்யோ! அய்யோ! எனக்காக்கை

அப்பால் ஓடிப் போனதுவே

குய்யோ குய்யோ! எனக்குஞ்சும்

கூடித் தாயுடன் வந்ததுவே

26. கோகுல் பாபு குடிசையிலே

கூடி யிருந்த குஞ்செல்லாம்

ஓகோ கோவென் றேடிவந்து

ஒன்றாய்க் கூடிக் குலாவினவே

27. 'அம்மா! அம்மா! உன்பேச்சை

அப்படி யேயினி நான்கேட்பேன்

என்ற குஞ்சைக் கோழியம்மா

இருசிற காலும் அணைத்ததுவே

28. அம்மா சிறகுள் பொன்குஞ்சும்

அமைதியாகத் தூங்கியதே

இம்மாம் பெரிய உலகத்தில்

இல்லை எங்கும் அம்மாபோல்.

சிட்டின் வாழ்வு

சின்னசின்ன சிட்டு ரெண்டு

கூடு கட்டிற்றாம்

சிங்காரமாய் நாரைப் பிய்த்துக்

கூடு கட்டிற்றாம்

வண்ணவண்ண இலையை வைத்துக்

கூடு கட்டிற்றாம்

வாழப்போகும் குஞ்சுக்காக

கூடு கட்டிற்றாம்

சின்னசின்ன முட்டை ரெண்டு

சிட்டு இட்டதாம்

சிடுசிடு என்று அதனைச் சுற்றி

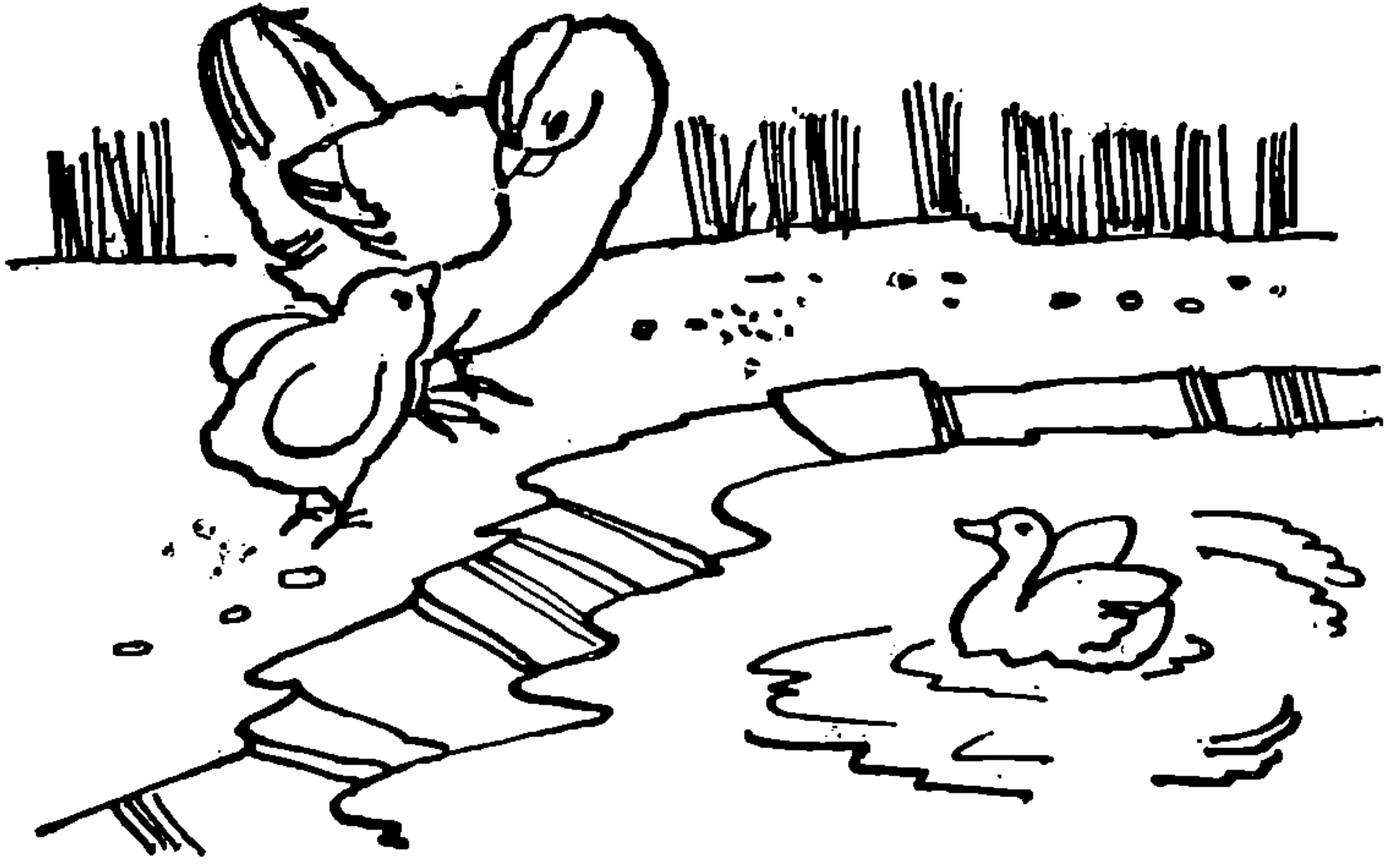
வட்ட மிட்டதாம்

மெல்லமெல்லக் குஞ்சி ரெண்டு
 தலையை நீட்டவே
 மேனிநோகும் என்று சிறகு
 மெத்தை தைத்ததாம்

கிஞ்சுகிஞ்சு என்று கொஞ்சம்
 குஞ்சு வாயிலே
 கிள்ளிக்கிள்ளி உணவை அம்மாக்
 குருவி வைத்ததாம்

பஞ்சுபஞ்சு போலக் குஞ்சு
 சிறகு வளர்ந்ததாம்
 பார்த்துப்பார்த்து அப்பாக் குருவி
 பாது காத்ததாம்

அந்தச் சின்ன குஞ்சு ரெண்டும்
 பறந்து போனதாம்
 அப்பா சிட்டும் அம்மா சிட்டும்
 மறந்து போனதாம்.

கோழிக்குஞ்சும் வாத்துக்குஞ்சும்

கோழியோடு கோழிக் குஞ்சு
மேயப் போனதாம்—உடன்
'குவா குவா' வாத்துக் குஞ்சும்
கூடிப் போனதாம்

ஆத்தங்கரை ஓரந் தன்னில்
மேய்ந்து வருகையில்—அந்த
ஆட்டநடை வாத்துக் குஞ்சு
ஆற்றில் குதித்ததாம்

ஆட்டநடை வாத்துக் குஞ்சு
நீந்தி மகிழ்ந்ததாம்—சின்ன
அழகுநடை கோழிக் குஞ்சு
அதனைப் பார்த்ததாம்

‘அம்மா அம்மா நானும் கூடக்
 குதிக்கப் போகிறேன்—அந்த
 ஆட்டநடை வாத்துக் கூட
 நீந்தப் போகிறேன்

சும்மா சும்மா எதற்கு நீயும்
 குறுக்கே நிற்கிறாய்—என்
 சுதந்திரத்தை தடுத்து நீயும்
 சிறகால் அடிக்கிறாய்’

‘குண்டு குண்டு கோழிக் குஞ்சே
 குள்ள வாத்தோட—நீ
 கூடிக்கூடி நீந்தப் போனா
 செத்துப் போவேடா

சுண்டுசுண்டு பெரிசுகூட
 வளர இல்லேடா
 சுதந்திரமாய்ப் பறப்ப தற்கும்
 சிறகு இல்லேடா

அம்மாபேச்சுக் கேட்டுக் குஞ்சு
 கோபம் கொண்டதாம்—மிக
 அழுதழுது பார்த்தும் அம்மா
 அணுப்ப வில்லையாம்

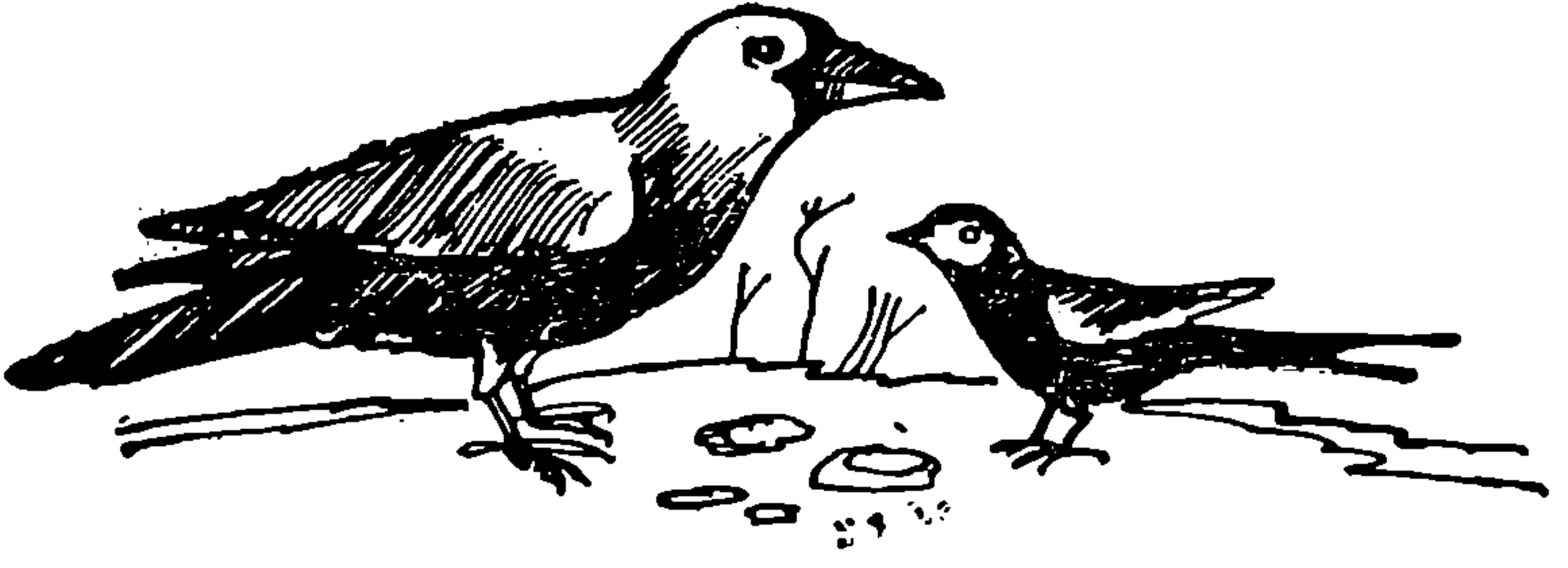
சும்மாசும்மா குள்ள வாத்தும்
 குதித்து நீந்தியே—பார்த்து
 கூடக்கூட வாவா என்று
 கூவி அழைத்ததாம்

அம்மாஎங்கோ பார்த்துக் கொஞ்சம்
 அயர்ந்த நேரத்தில்—அந்த
 அழகுநடை கோழிக் குஞ்சு
 ஆற்றில் குதித்ததாம்

ஆற்றிலோடும் நீரில் நீந்த
 அதற்குத் தெரியலே—அதனால்
 அம்மாஅம்மா அம்மா என்று
 கூச்சல் போட்டதாம்

அம்மாக்கோழி அமிழ்ந்து நீரில்
 முழுகும் குஞ்சினை—ஓடி
 அய்யோஅய்யோ அய்யோ என்று
 தூக்கப் போனதாம்.

ஓடும் தண்ணி வேகத்தாலே
 அம்மாக் கோழியும்
 ஓங்கிஓங்கி நீந்திப் பார்த்தும்
 முழுகிப் போனதாம்.

குயில்குஞ்சும் காக்கை அம்மாவும்

கொத்திக் கொத்தி விரட்டாதே

அம்மா காக்கை அம்மா!

குஞ்சு நானும் என்னசெய்வேன்?

அம்மா காக்கை அம்மா

சோறு தண்ணி தந்துஎன்னை

அம்மா காக்கை அம்மா

சோர்வில் லாமல் வளர்த்தாயே

அம்மா காக்கை அம்மா

பெற்றுவிட்ட தாய்அறியேன்

அம்மா காக்கை அம்மா

பிறந்தபோது கண்டதுன்னை

அம்மா காக்கை அம்மா

குக்கூ என்று கூவியதால்

அம்மா காக்கை அம்மா

கொத்திக் கொத்தி விரட்டாதே

அம்மா காக்கை அம்மா

உற்ற சுற்றம் ஒன்றுமில்லை

அம்மா காக்கை அம்மா
உலகம் எல்லாம் நீதானே
அம்மா காக்கை அம்மா

காடும் மேடும் திரிவேனோ

அம்மா காக்கை அம்மா
கண்ணீர் சிந்தி அழுவேனோ
அம்மா காக்கை அம்மா

சோலை தோறும் செல்வேனோ

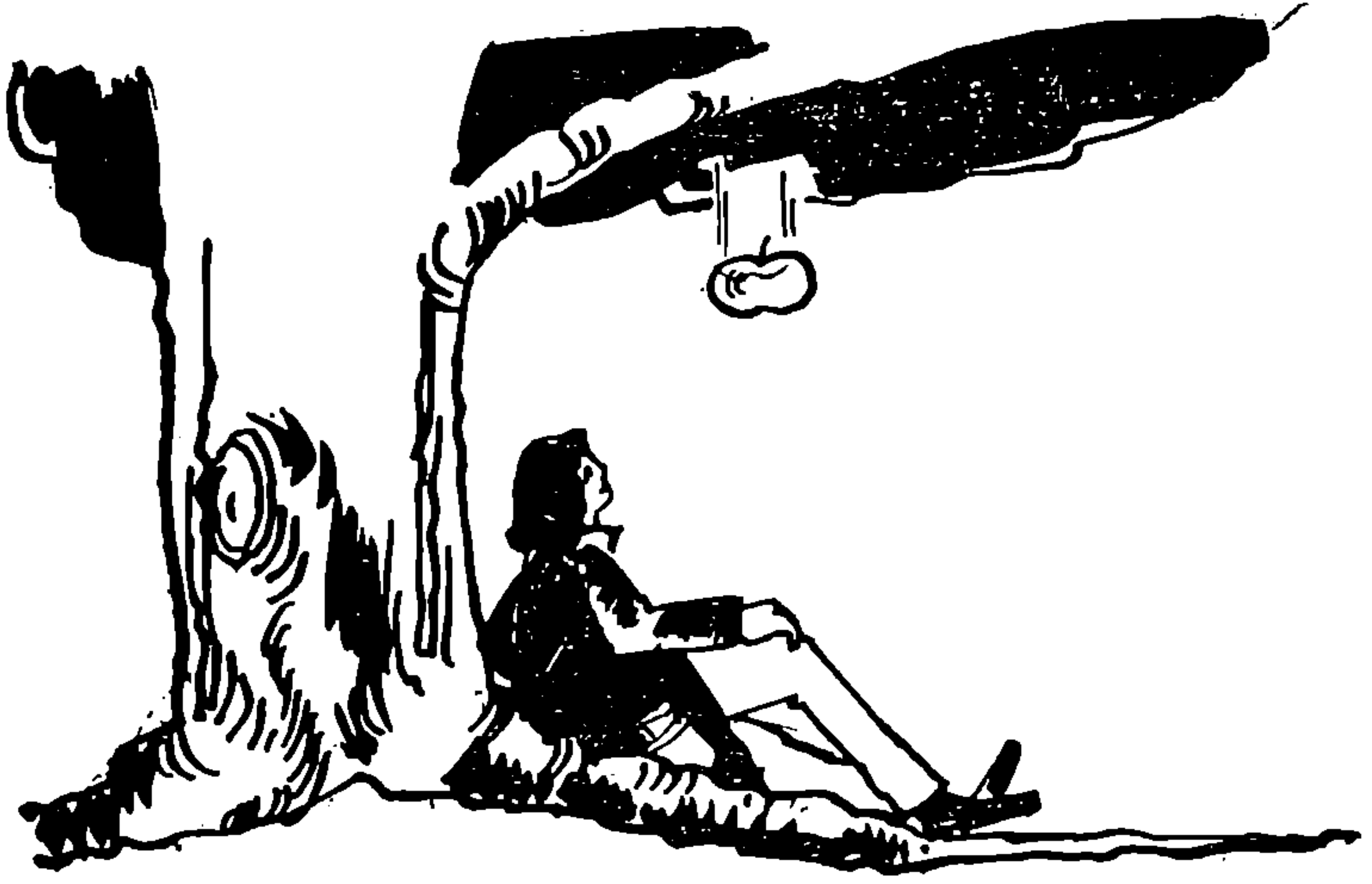
அம்மா காக்கை அம்மா
சொல்லிச் சொல்லி அழுவேனோ
அம்மா காக்கை அம்மா

குயிலின் மகளாய் ஏன்பிறந்தேன்

அம்மா காக்கை அம்மா
கூவிக் கூவி அழுதிடவோ
அம்மா காக்கை அம்மா

பெற்ற தாய்கை விட்டதனால்

அய்யோ! நானும் நானும்
பிதற்றுகின்றேன் சோலை யெல்லாம்
அய்யோ! நானும் நானும்.

சின்ன ஆசைவிடின் உலகின் சீர்மை கண்டிடலாம்

கவர்ச்சி விதிதன்னை—நியூட்டன்
கண்டறிந்த நிகழ்ச்சி
வளர்ச்சி தரும் பாப்பா—நல்ல
வாழ்வு தரும் பாப்பா

வீட்டுத் தோட்டத்திலே—நியூட்டன்
வேடிக்கை பார்க்கையிலே
நீண்ட கிளையிருந்து—ஆப்பிள்
நிலத்தில் வீழ்ந்ததுவே

செம்மை நிறஆப்பிள்—தின்னச்
சிந்தை தூண்டு மாப்பிள்
சின்னஞ் சிறுபிள்ளைகள்—எடுத்துச்
செதுக்கித் தின்னு மாப்பிள்

எழுந்து ஓடவில்லை—நியூட்டன்
 எடுத்துத் தின்ன வில்லை
 விழுந்த காரணத்தை—அவன்
 வினவிக் கொண் டிருந்தான்

‘மேலே போகாமல்—ஆப்பிள்
 கீழே விழுந்தது ஏன்?
 வானத்தில் ஏகாமல்—ஆப்பிள்
 மண்ணில் விழுந்தது ஏன்?’

என்று பல நினைத்தான்—நியூட்டன்
 எண்ணி மிகப் பார்த்தான்
 அன்று அவன் மனதில்—உதித்த
 அறிவுச் சுடர் இதுவாம்

பூமியைச் சுற்றியொரு—சக்தி
 பொதிந்து நிற்கிறது
 நாம்எறி வதெல்லாம்—மீண்டும்
 நம்மிடம் ஈர்க்கிறது

ஈர்ப்புச் சக்தியிதாம்—புவியின்
 இயல்பு சக்தியிதாம்
 ஆர்ப்பு இன்றிநிகழும்—ஓர்
 அன்பு சக்தியிதாம்

என்று கண்டுரைத்தான்—நியூட்டன்
 இன்னும் பல உரைத்தான்
 இன்று வானவெளி—செல்லும்
 ஏற்றம் அன்றுரைத்தான்

ஆப்பிளைத் தின்னாமல்—அதில்
 ஆர்வமும் கொள்ளாமல்
 ஈர்ப்பு பற்றி எண்ணி—நியூட்டன்
 இயங்கு சக்தி கண்டான்

சின்ன ஆசைவிடின—உலகின்
 சீர்மை கண்டிடலாம்
 என்னும் உண்மையினை—இதுதான்
 எடுத்துச் சொல்லிடுமே!

காந்தி என்று சொன்னால்...

காந்தி என்று சொன்னால்—நம்

கண்கள் காண முன்னால்

காந்த சக்தி கொண்ட—ஒரு

காட்சி தோன்றும் தன்னால்

கையில் தண்டு தோன்றும்—நீள்

காலி ரண்டும் தோன்றும்

பொய்யி லாது சிரிக்கும்—அந்தப்

பொக்கை வாயும் தோன்றும்

துன்பு செய்தோர் நெஞ்சம்—அருள்
 தூய்மை கண்டு கொஞ்ச
 அன்பு கொண்டு நோக்கும்—அந்த
 அழகுக் கண்கள் தோன்றும்

முதுகு நிமிர அமர்ந்து—சின்ன
 மூங்கில் ராட்டை சுற்றும்
 தொய்வி லாத முதுமை—கண்ணில்
 தோன்றித் தொழிலில் தூண்டும்

குண்டு பட்டு மார்பில்—செங்
 குருதி கொட்டும் போதும்
 மண்டும் அன்பில் 'ராமா'—என்ற
 மாண்பு நெஞ்சில் தோன்றும்.

(காந்தி)

எளிமை ஏழ்மை அன்று

இரண்டு மீட்டர் துண்டு
இடையில் கட்டிக் கொண்டு
இன்று வாழ்ந்த காந்தி
ஏழை அல்ல தம்பி

ஊரு ஊராய்ச் சென்று
உணவு பிச்சை கொண்டு
பாரில் வாழ்ந்த புத்தன்
பரம ஏழை இல்லை

தோளில் சிலுவை தாங்கித்
தொல்லை எல்லாம் ஏந்தும்
தூய இயேசு நாதத்
தொண்டன் ஏழை இல்லை

வண்ணம் ஒன்றும் இன்றி
வாழும் முல்லைப் பூவும்
எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தால்
ஏழை இல்லை தம்பி

எளிய வாழ்வு இன்று
ஏழை வாழ்வு அன்று
இனிய வாழ்வு என்று
என்றும் வாழ்வாய் நன்று.

யார் பெரியார்!

யாரோ பெரியர் சொல்லீர் என்று
அக்பர் மன்னர் கேட்டாராம்—அவையில்
அக்பர் மன்னர் கேட்டாராம்

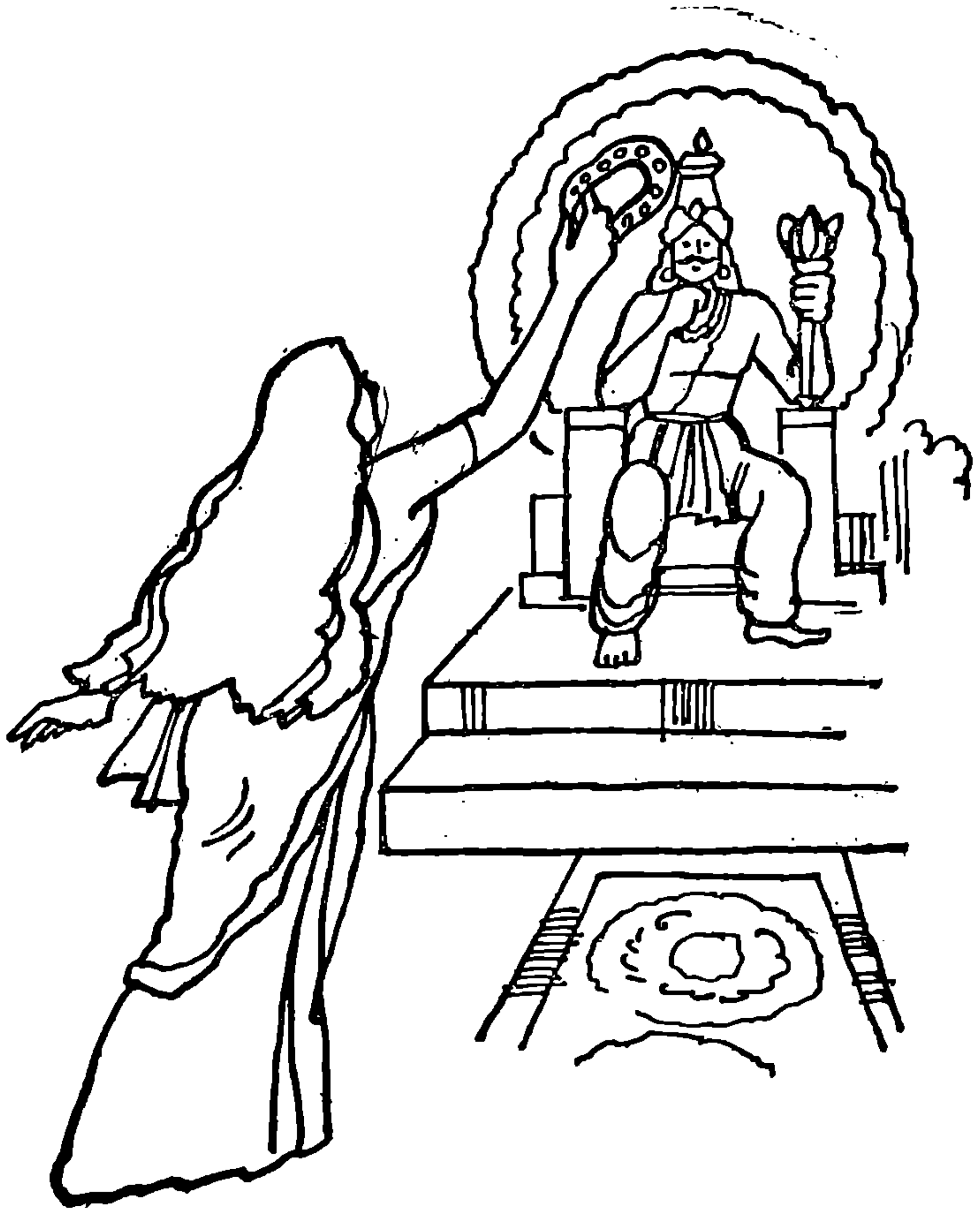
அஞ்சா நெஞ்சன் போரில் எவனோ
அவனே பெரியன் என்றாராம்—ஒருவர்
அவனே பெரியன் என்றாராம்

நல்லார் ஒருவர் எண்ணிச் சொன்னார்
நல்லறி வுடையோன் பெரியோனே—அவன்
நானிலம் எல்லாம் பெரியோனே

அக்பர் மனதில் மகிழ்ச்சி இன்றி
அங்கும் இங்கும் பார்த்தாராம்—அப்போ
அறிஞர் பீர்பால் சொன்னாராம்

ஏழை எளியர் துயரம் போக்கும்
இன்ப அன்பர் பெரியவராம்—அவர்
என்றும் உலகில் பெரியவராம்

அக்பர் உடனே மகிழ்ச்சி யோடு
அவரே பெரியர் என்றாராம்—என்றும்
அன்பர் பெரியர் என்றாராம்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்!

நெடுஞ்செழியன் பாண்டி மன்னவனாம்—என்றும்
நேர்மையைக் கண்ணனக் கொண்டவனாம்
கெடுவினை தொடரக் கோவலனைக்—கள்ளன்
கெட்டவன் என்றே கொன்றனாம்
கண்ணகி அன்புக் கற்பரசி—கலைக்
காதலன் கோவலன் வாழ்வரசி
மண்ணினில் வீழ்ந்து புரண்டமுதாள்—அந்த
மதுரைமா வீதியில் மருண்டமுதாள்

உண்மை உணர்த்துவேன் உலகினுக்கே—என்றும்
 உத்தமர் கோவலர் காட்டிடுவேன்
 மன்னவன் சிலம்பா என் சிலம்பா—இன்று
 மாநிலம் முன்வழக் காட்டிடுவேன்

என்றனள் சீறி எழுந்தனளே—கையில்
 ஏந்திய சிலம்பொடு சென்றனளே
 குன்றும் குலைந்திட மன்னவன்முன்—துயர்
 கொடியென வாடி நின்றனளே

கண்ணகி கண்ணீர் கண்டுடைந்தான்—அவள்
 காற்சிலம்பே எனக் கண்டுணர்ந்தான்
 மண்ணினில் நல்லறம் வாழ்க என்றே—தன்
 மன்னுயிர் விட்டனன் பாண்டியனே

இப்படி அறநெறி காத்தவராம்—உயர்
 இமயம் வரைபுகழ் சேர்த்தவராம்
 அப்படி இனியும் ஆண்டிடுவோம்—நல்ல
 அன்பு தழைத்திட வாழ்ந்திடுவோம்.

தருமபுத்திரரும் நாயும்

அர்ச்சுனன் நகுலன் சகதேவன்
அண்ணல் தருமர் பீமரெலாம்
சொர்க்க வாயில் தனைநோக்கிச்
சுடர்க்கொடி யோடும் நடந்தனரே

செல்லும் வழியில் ஒரு நாயும்
சேர்ந்து கொண்டது அவர்களுடன்
முள்ளும் கல்லும் தாண்டியது
முனைந்து சென்றது அவர்களுடன்

வழியில் பீம அர்ச்சுனனும்
 வாழ்சுக தேவன் நகுலனொடு
 விழியில் மீனாள் பாஞ்சாலி
 விரைந்து சோர்வால் வீழ்ந்தனரே

தருமர் மட்டும் தயங்காமல்
 தருமம் போலத் தளர்வின்றிக்
 கருமம் ஒன்றே நினைந்தவராய்க்
 கடுகி நடந்தார் முன்னோக்கி

கடைசியில் சொர்க்க வாசலினைக்
 கண்ணால் கண்டார் நாயுடனே
 தடையாய்க் காவலன் நின்றங்கே
 தடுத்தான் நாயின் வரவினையே

“தருமா உன்னை உள்விடுவேன்
 தரித்திர நாயை விடமாட்டேன்
 விரும்பி வந்தால் தனியே வா
 விருப்பம் இன்றேல் திரும்பிப் போ”

எண்ணிப் பார்த்தார் தருமருமே
 ஏழை நாயை நோக்கிட்டார்
 கண்ணில் ஏக்கம் தோன்றிட நாய்
 கருணை வேண்டி நின்றதுவே

“அன்பால் என்னைத் தொடர்ந்ததுவே
 அல்லல் எல்லாம் கடந்ததுவே
 எண்ணிய சொர்க்கம் நாய்க்கின்றேல்
 எனக்கும் வேண்டாம்” என்றனரே

அச்சொல் கேட்ட உடனேயே
 அழகிய கதவும் திறந்ததடா
 இச்சை நாயும் தேவஉரு
 எய்திடச் சொர்க்கம் அடைந்தனரே

உண்மை அன்பு உடையவர்க்கே
 உறுதி நெஞ்சில் உள்ளவர்க்கே
 இன்பச் சொர்க்க வாயிலது
 என்றும் திறக்கும் அறிந்திடுவீர்!

கடமையும் கடவுளும்

கண்ணன் வேலன் நல்லவர்கள்
கடவுள் அன்பு உள்ளவர்கள்
அண்ணன் ஒருநாள் இருவரையும்
அழைத்து விதைகள் தந்தனனே

கண்ணன் சென்றான் தோட்டத்தில்
கவன மாக விதைத்திட்டான்
கடவுள் அருளை வேண்டினம்
கடமை யாவும் செய்திட்டான்

வேலன் சென்றான் கோயிலிலே
விதையை வைத்து வணங்கிட்டான்
வேலை ஒன்றும் செய்யாமல்
வீணே காலம் கழித்தனனே

நாளும் நாளும் கண்ணனுமே
நன்றாய்த் தண்ணீர் ஊற்றினனே
நாளும் நாளும் வேலனுமே
நாடிக் கோயில் போயினனே

காலம் செல்ல ஒருநாளில்
 கண்டனன் கண்ணன் சிறுசெடியை
 வேலன் வைத்த விதையதுவோ
 வெற்று விதையாய்க் கிடந்ததுவே

‘கடமை செய்யும் மக்கட்கே
 கடவுள் யானும் துணைநிற்பேன்
 திடமாய் அறிவாய்’ என்றிறைவன்
 திகழ்ந்தார் வேலன் கனவினிலே

அன்று தொட்டு வேலனுமே
 அன்பு இறையைப் பணிவதொடு
 சென்று கடமை செய்திட்டான்
 சிறந்தான் வாழ்வில் பெரியோனாய்.

என்றும் வாழ்வாய் அதிகா நீ!

அவ்வையார் சிறப்பு

மும்மைத் தமிழில் கவிபாடி
மூவர் போற்ற வாழ்ந்திருந்த
அவ்வைக் கவிதைச் செல்வியினை—இங்கு
அறியாத் தமிழர் எவருண்டு?

அன்பைப் பாட வல்லவராம்
ஆற்றல் பாட வல்லவராம்
இன்பத் தமிழின் ஏற்றமெலாம்—நன்கு
எடுத்துக் கூறும் நல்லவராம்

சேரர் சோழர் பாண்டியரும்
சிறந்த வள்ளல் பாரியொடு
வீரம் மிக்க அதிகனுந்தான்—என்றும்
விழைந்து போற்றச் சிறந்திருந்தார்.

அதிகன் பறித்த நெல்லிக்கனி

அதிகன் ஒருநாள் மலைச்சரிவில்
யாரும் அஞ்சும் விடரதனில்
முதிய நெல்லி மரமொன்றில்—மிக
முற்றி முகிழ்த்த கனிகண்டான்

ஆண்டில் ஒருகனி தந்திடுமாம்
 அரிய நெல்லி மரமதுவாம்
 வேண்டித் தின்போர் சாகாமல்—இன்பம்
 விளைத்து வாழ்ச் செய்திடுமாம்!

பாய்ந்து உயிருக் கஞ்சாது
 பறித்து வந்தான் கனியதனை
 தோய்ந்து கண்ட நண்பரெலாம்—அதிகா!
 தொடர்ந்து உண் என வேண்டினரே.

அதிகனின் தமிழ் ஆர்வம்

அதிகள் அதனை உண்ணாமல்
 அன்பு மனைக்கும் தாராமல்
 மதியில் மிக்க மாவீரன்—தன்
 மகனும் வாழ நினையாமல்
 “மும்மைத் தமிழை வாழ்விக்கும்
 முதறிவாட்டி, தமிழ்ச்செல்வி,
 அம்மை, அவ்வை அவள்வாழ—அவ்
 அமுதக் கனியைத் தரநினைந்தான்.

நினைந்த படியே ஆள்போக்கி
 நேரிய அவ்வை தானழைத்துப்
 புனைந்த ஓவியத் திரைபோல—ஓர்
 பொலியுங் குன்று நலங்காட்டி

காட்சி காணும் போக்கினிலே
 கனியின் சிறப்புக் கூறாது
 ஆட்சி வல்ல அதிகனுந்தான்—'ஓ
 அவ்வை! உண்பாய்!' எனத் தந்தான்.

ஏதோ நெல்லிக் கனியென்று
 இயல்பு நெல்லிக் கனியென்று
 சூது அறியா அவ்வையுந்தான்—மென்று
 சுவைத்துத் தின்றார் கனியதனை!

அவ்வை தின்ற பின்னங்கே
 அருகில் இருந்த அறிஞரெலாம்
 செவ்வைக் கனியின் சிறப்பதனை—அவர்
 செவிகள் கேட்க மொழிந்திட்டார்.

அவ்வையார் வாழ்த்தும் அதிகன் அழியா வாழ்வும்:

“ஆ ஆ அதிகா! என்செய்தாய்!
 அருமை அறியா தென்செய்தாய்!
 சாவைத் தடுக்கும் கனியிதனைத் தமிழ்ச்
 சான்றோய்! எனக்கேன் தந்திட்டாய்?”

“மூவாத் தமிழ்வளர் மூதாட்டி
 மும்மைத் தமிழின் சீராட்டி
 சாவாத் தமிழை வளர்த்திடுதல்—இந்தச்
 சாகும் அரசினும் மேலன்றோ?”

என்ற அதிகன் இன்சொல்லை

இனிக்க றெஞ்சம் கேட்டவ்வை

“குன்றம் தோற்க நீள்புகழோய்!—போரில்

கூற்றும் அஞ்சும் வில் வீரா!

நஞ்சும் உண்டு வாழ்சிவனார்

நல்கும் வாழ்க்கை உண்மையினை

விஞ்சும் அமுதைத் தின்னாத—அன்பின்

விளைவை நிற்பால் நான் கண்டேன்!

என்றும் வாழ்வாய் அதிகா! நீ”

என்றார் வாழக் காண்கின்றோம்

வென்று காலம் பலகடந்து—இன்றும்

வெற்றி கூறும் புறப்பாட்டில்!

சுவர்க்கமும் நரகமும்

செந்தமிழ் மாமுனிவர்

கன்னிக் குமரி முனையினிலே
கடலலை தவழும் கரையருகே
சின்னஞ் சிறிய குடிவொன்றில்
செந்தமிழ் மாமுனி வாழ்ந்திருந்தார்.

விண்மீன் போன்று ஒளிர் கண்கள்
வேடிக்கை பேசும் சிறு செவ்வாய்
தண்ணென் நெஞ்சு குளிர்சொற்கள்
தருவதில் வல்ல முனிவர் அவர்.

சிறுவர் பெரியர் ஆண் பெண்கள்
சிந்தனை யாளர் பாமரர்கள்
மருவி நாளும் குடிவென்று
மகிழ்ந்து பேசி வருவார்கள்.

சுற்றுலா பயணி எல்லோரும்
சூழ இருந்து பலகேட்டு
முற்றும் இன்பம் உற்றவராய்
முகிழ்த்த நெஞ்சொடு செல்வார்கள்.

மதுரைத் தமிழ் மன்ற இளைஞர்கள்

அன்றும் அதுபோல் மதுரையெனும்

அழகு நகரில் தமிழ்போற்றும்

மன்ற இளைஞர், குடில்காண

மகிழ்திரை குமரி முனைவந்தார்.

மாலை மயங்கும் நேரத்தில்

மதியும் தோன்றும் காலத்தில்

பாலைப் போலப் பொங்குகடல்

பார்த்து முனிவர் குடில்சென்றார்.

இளைஞர் கேட்ட அனைத்திற்கும்

எளிய இனிய விடைதந்தே

முளையில் துளிர்க்கும் தளிர்ரேபோல்

மூளும் புன்னகை கொண்டிருந்தார்.

முத்தன் வினாவும் முனிவர் கட்டளையும்

மன்ற இளைஞர் தனில்ஒருவன்

மாத்தமிழ் வல்லார் மகன்முத்தன்

வென்ற முனிவர் தமைநோக்கி

வெல்லுந் தமிழில் இதுகேட்டான்:

“நரகம் என்பது உள்ளதுவா?

நாளும் துன்பம் கொண்டதுவா?

உரகம் காக்கும் உலகமென

உரைப்பர் மக்கள் அதுசரியா?

“சுவர்க்கம் என்பது ஒன்றுண்டா?

சுடரும் உலகது என்கின்றார்
 தருக்கம் நிறைந்த செய்தியிதைத்
 தனக்குச் சொல்ல வேண்டு”மென்
 றான்.

இளைஞன் முகத்தில் தவழ்கின்ற
 இன்ப அன்பைத் தான்கண்டு
 விளையும் உண்மை கண்டறியும்
 விழைவை முனிவர் தான்கண்டு,

“உண்மை உணர்வாய் முத்தா நீ
 உறங்கிக் காலை விழித்துப்பார்
 இன்னும் அறிய வேண்டுமெனில்
 எழுந்து வா என” விடை தந்தார்.

இளைஞன் ஏக்கக் கண்ணோடு
 இதயம் கனத்த சொல்லோடு
 வலைஞர் முன்றில் வலைபோல
 வகை வகை பின்னும் நினைவோடு,

விடுதியின் நண்பர் தாம்உறங்க
 வினவிய வினாவின் விடைதேடி,
 படுதிரைக் கரைஓர் மண்டபத்தே
 பாற்கடல் தன்னைப் பார்த்திருந்தான்.

முனிவர் அங்கே முன்தோன்றி,
 முத்தன் நெற்றியில் கைவைத்து,
 “கனிவாய் என்பின் வா” என்றார்;
 கண்டனன் பற்பல; தனைமறந்தான்.

நரகக் காட்சி

ஏதோ இருள்சூழ் ஒருசோலை
 எங்கும் ஓலம் இடுகரல்கள்
 தீதின் நாற்றம் மலக்குழிகள்
 தேங்கும் கொசுவின் பெருங்கடிகள்,
 “முத்தா! நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொள்;
 முழுதும் இன்றே பார்த்துக்கொள்;
 கற்று அறியா ஞானமிது
 கண்ணில் கண்டாய்; பார்த்துக்கொள்.”

சுற்றிக் காட்டி முனிவரவர்
 சுடரும் விழியொடு கூறுகையில்,
 கற்றை யான பேரொளிதான்
 கண்ணில் காணத் தோன்றியதே.

ஒளியில் யானும் கண்டதெல்லாம்
 ஒளியா திங்கு உரைக்கின்றேன்;
 துளியும் பொய்ம்மை யான்கூறேன்;
 தோழமை கொண்ட உங்கட்கே,

எல்லாம் கண்ணில் நான்கண்டேன்;

எங்கும் உண்ண உணவுவகை:

சொல்லில், சொல்ல இயலாத

சுவைநீர், கனிவகை, இனிப்புகள்.

எல்லாம் இருந்தும் அங்குள்ளோர்

எடுத்து நுகர இயலாமல்

ஏங்கி அழுது வைதவராய்

எங்கும் திரிந்தார்; ஏனோதான்?

பின்னர்க் கண்டேன் அவர்கைகள்,

பின்னுக் கிழுக்க இயலாமல்

திண்ணிய இரும்புச் சட்டத்தில்

திடமாய்ப் பிணைத்து இருந்ததனை.

எதிரில் இனிய உணவிருந்தும்

எடுத்துத் தின்ன இயலாமல்

புதரில் சீறும் பாம்புகள்போல்

பொல்லாக் கூக்குரல் இட்டனரே.

உண்ண இயலா உணவதனை

உதைத்து இடித்துத் தள்ளிட்டார்;

தின்ன இயலாக் கனிவகையைத்

திட்டி உதைத்து நசுக்கிட்டார்.

இதனைக் கண்டு மனம்நொந்து

இதுவோ நரகென எண்ணுகையில்,
அதனை விட்டு என்னையவர்

அப்பால் அழைத்துச் சென்றனரே.

சுவர்க்கக் காட்சி

இனிய யாழின் கனியோசை

எழிலில் கமழும் முல்லைமணம்
பனியில் தோய்ந்த இளங்காற்று
பக்கம் தவழ நான்துய்த்தேன்.

“இதுதான் சுவர்க்கம் பார்” என்றார்.

எங்கும் இன்பக் களிததும்ப
மதிதான் தவழும் ஒளியுடனே
மகிழும் முகங்கள் நான்கண்டேன்.

“இன்னும் உற்றுப் பார்” என்றார்.

ஏனோ என்று நான்பார்த்தேன்;
பின்நர கத்தில் உளபோல்கை
பிணைத்தே இருக்க நான்கண்டேன்.

“அய்யோ! இங்கும் கையெல்லாம்

அரிய சட்டம் பிணைத்துளதே!
வெய்ய பசியில் உணவெடுத்து
விழைந்து உண்பது எப்படியோ?”

என்றே எண்ணும் எனைக்கண்டு
 இனிய முனிவர் நகைசெய்தார்;
 கன்று தாயைக் காண்பதுபோல்
 கலைஞன் ஒருவன் யாமெடுத்தான்.

ஒருவன் கையில் திகழ்யாழ் இன்
 னொருவன் மீட்ட நாண்கேட்டேன்;
 ஒருவன் வாயில் இன்னொருவன்
 உணவை ஊட்ட நான்கண்டேன்.

சுவளை நிறைந்த சுவைநீரைக்
 கொடுத்தான் ஒருவன் ஒருவனுக்கு;
 கவலை அறியாப் பெண்ணொருத்திக்
 கண்ணுக் கொருத்தி மையிட்டாள்.

அடடா மடங்காக் கையதனால்
 அவன்தான் துய்க்க இயலாது;
 ஆனால் நீண்ட அக்கையால்
 அடுத்தவர் துய்க்க உதவிடலாம்

என்றே எண்ணி இருக்கையிலே,
 “ஏடா! முத்தா கண்டனையா,
 நன்றே நரக சுவர்க்கமென?”
 நவின்றார் முனிவர் கண்விழித்தேன்.

சுவர்க்கமும் நரகமும்

ஒருத்தர் வாழ இன்னொருவர்
 உதவும் வாழ்வே சுவர்க்கமடா!
 பறித்துப் பகைத்து உதவாத
 பாழும் வாழ்வே நரகமடா!

கட்டுகள் உளதே வாழ்வெனினும்
 கருணை கொள்ளல் வேண்டுமடா!
 மட்டுப் படாத அன்பிருந்தால்
 மானுட வாழ்வே சுவர்க்கமடா!
